

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
สิ้นสุดรัก
ร้อยโล

ฟ้าสว่าง

Jamsai
สุดรัก
ทดลองอ่าน ร้อยโล
ฟ้าสว่าง

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ยังไม่นอนอีกหรือคะคุณเทพ"

"ผมรอคุณฟ้าอยู่ครับ"

"อยู่รอฟ้าอีกแล้ว เดี๋ยวก็คอเคล็ดอีกหรือคะ" เธอแซวซ่าๆ ก่อนจะกล่าวต่อเสียงจริงจัง "ความจริงมีอะไรด่วนคุณเทพน่าจะโทรหาฟ้าเลยนะคะ จะได้ไม่ต้องทนอดหลับอดนอนแบบนี้"

"ไม่มีเรื่องด่วนอะไรหรือครับ"

"..."

"ผมแค่รู้สึกนอนไม่หลับ ถ้าคุณฟ้ายังกลับไม่ถึงบ้าน" คำพูดของเทพบุตรทำให้ภาพฟ้าชะงัก เพราะความนัยของประโยคนี้คือเขากำลังจะบอกว่า...

เขาเป็นห่วงเธอนอนไม่หลับ

สะอูดรักร้อยโล

ฟ้าสว่าง เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2514-7

ภาพประกอบ Freebird7977 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พันธมิตร

กรุงเทพฯ นอนสบายตา

ห้องโถงสายตาคูณ

www.greenread.com

คำนำ

เชื่อว่าชีวิตคนเราจะสมบูรณ์แบบไปเสียทุกเรื่อง ดูอย่าง 'เทพบุตร ปรกรณ์เกียรติ' พระเอกคนล่าสุดของเราสิคะ ต่อให้เขานิสัยดี รักเดียวใจเดียว และรวยมากกก ขนาดไหน แต่เมื่อไม่สามารถสลัดน้ำหนักตัวร่วมร้อยกิโลกรัมได้ แฟนสาวสุดสวย ก็เลือกจะลาจาก พร้อมตีแสบหน้าว่า 'เขามันไร้เซ็กซ์แอฟฟี่!!!'

แต่นั้นแหละคะ ถ้าเทพบุตรไม่โดนบอกเลิก 'ฟ้าสว่าง' นักเขียนคนใหม่ที่เพิ่งร่วมงานกับ LOVE เป็นครั้งแรกคงไม่สามารถส่ง 'ภาพฟ้า' รักครั้งใหม่ที่ดีกว่าเดิมมาให้กับเขาได้

เลิฟเชื่อว่าสองหนุ่มสาวคงไม่ทันคิดแน่ๆ ว่าขณะที่ภาพฟ้าช่วยเปลี่ยนแปลงรูปร่างให้กับเทพบุตร ความรู้สึกของทั้งสองจะค่อยๆ เปลี่ยนตามไปด้วย

แล้วแบบนี้ความรักระหว่างหนุ่มร่างใหญ่กับสาวบอดี้เป๊ะจะเป็นอย่างไร คงไม่มีอะไรดีไปกว่าการเปิดไปลุ้นด้วยตัวเองแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฟ้าสว่าง' มีชื่อเล่นว่า 'เกศ' ปัจจุบันศึกษาอยู่คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา สาขานันทนาการและการท่องเที่ยว กำลังขึ้นชั้นปีที่ 4 ที่รั้วจามจุรีค่ะ เริ่มต้นเขียนหนังสือจากการอ่านนิยายของสำนักพิมพ์แจ่มใสตอน ป.6 เรื่อง 'ล้นรักโปรเจกต์ลับฉบับยัยจอมขี้' เขียนโดยพี่แสบมบีเบอร์ี จากนั้นเลยลองแต่งเองใส่สมุดให้เพื่อนๆ ที่โรงเรียนอ่าน สรุปเพื่อนชอบเลยจ้างเขียนต่อ จำได้เลยตอนนั้นได้เงิน 8 บาท ดีใจมากๆ (ฮาๆ)

โตขึ้นมาอีกหน่อยช่วงมัธยมต้น ลองเขียนลงในเว็บ Niyay (ปัจจุบันไม่มีแล้ว) จำได้ตอนนั้นติดท็อปด้วย แต่กว่าจะได้ตีพิมพ์มีหนังสือเป็นของตัวเองเล่มแรกจริงๆ ขอใช้คำว่ารากรเลือดไม่น้อยเลยล่ะ แต่ขออย่าอ้อมแอ้มเด็ดขาด! เพราะทุกครั้งที่ถูกปฏิเสธเราจะได้รับคอมเมนต์จากทาง บ.ก.ให้นำมาปรับปรุงงานแล้วส่งใหม่ จนท้ายที่สุดก็สำเร็จสมตั้งใจหวัง เคยตีพิมพ์นิยายมาแล้วสองเรื่องค่ะ มีเขียนบทความบ้างประปราย แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เกศได้ร่วมงานกับทางสำนักพิมพ์แจ่มใส รู้สึกดีใจมากค่ะ เพราะเป็นสำนักพิมพ์ที่จุذبระกายความอยากเป็นนักเขียนในตัวเรายังละอ่อน

สุดท้ายแล้ว เกศขอขอบคุณทุกคนที่หยิบนิยายเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน ขอคุณทีมงานแจ่มใสที่มอบโอกาส ขอขอบคุณกองบรรณาธิการและพี่หว่าที่ช่วยดูแลงานเขียนของเกศเป็นอย่างดี ขอขอบคุณทุกแหล่งความรู้ที่เกศค้นคว้า ขอคุณครอบครัวและเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจและสนับสนุนเกศเสมอมา สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ที่ <https://www.facebook.com/pg/fahswanglaew> [มาทำความรู้จักกันน้ำ อยากรู้ด้วย ^o^]

ฟ้าสว่าง

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

ไร่เช็กซ์แอฟฟิล

'เทพบุตร ปรกรณ์เกียรติ' ชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าปี ผิวพรรณของเขาขาวเหลือง เครื่องหน้าออกจีน มีส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้า แต่ทว่าน้ำหนักตัวมากถึงหนึ่งร้อยยี่สิบกิโลกรัมกำลังนอนชมจมทะเลน้ำตาอยู่ภายในห้องส่วนตัวที่ตั้งอยู่ชั้นสองของคฤหาสน์ปรกรณ์เกียรติ ลูกตาดำของคนอกหักลอยคว้างเหม่อมองไปยังฟ้าเพดานยิปซัมสีขาว เขาปิดการรับรู้ทุกประสาทสัมผัสโดยไม่สนใจว่าเข็มนาฬิกาได้เดินผ่านไปเนิ่นนานเท่าไรแล้ว

คิดถึง

ไม่ว่าชายหนุ่มจะหลับตาหรือลืมตา ภาพใบหน้า 'เรียวหนาม มาหยา' คนรักเก่ายังคงคอยผุดฉายวนเวียนและชัดเจนอยู่ในหัวสมองของเขาคล้ายกับอาการแฟลชแบ็ก ความทรงจำในอดีตเกี่ยวกับเธอคนนั้นตีย้อนกลับมาตดสลับกับเรื่องราวความเป็นจริงในปัจจุบันที่เขาไม่มีเธออีกแล้ว

เทพบุตรพลิกใบหน้าหันมองไปยังเหล่าข้าวของเครื่องใช้ภายในห้องนอนตัวเองที่ล้นแล้วแต่เป็นแบรนด์เนมจากเมืองนอกซึ่งมีราคาสูงลิบลิ้วแน่นอนว่ามันนับบอกถึงสถานภาพความเป็นอยู่ของเจ้าของได้เป็นอย่างดีแต่ความร่ำรวยไม่อาจช่วยให้มนุษย์เจอรักแท้ได้เลย มันไม่ได้ช่วยอะไรเขา

เลยสักนิด หรือบางที...ดวงชะตาชีวิตของเขาอาจจะถูกกำหนดมาแล้วว่า ให้เป็นคนอกหัก

คนหัวใจสลายจัดการกับอารมณ์เศร้าของตัวเองไม่ถูก เพราะเจ้าตัว เพิ่งเริ่มทำความรู้จักกับเรื่องรักแบบหนุ่มสาวเอาตอนอายุยังเข้ายี่สิบห้าปี นี้เอง การเป็นเด็กเนิร์ดตัวอ้วนใสแฉ่งหน้าตาเตะตาที่เอาแต่ท่องตำราเรียน ไม่สนใจดูแลหน้าตาและรูปร่างของตัวเอง ไม่ตื่นตัวกับเพศตรงข้าม ทำให้ เขาจีบสาวไม่เป็น เรียกว่าไม่เคยมีแฟนมาก่อนเลยในชีวิต ทว่าหลังจาก ศึกษาจบปริญญาโท สาขาการบริหารธุรกิจจากประเทศอังกฤษกลับมา เมืองไทยและได้มีโอกาสไปร่วมงานแต่งงานของเพื่อนสมัยเรียน ทำให้เขา เจอกับเธอคนนั้น ผู้หญิงที่ทำให้เขารู้จักกับความรักแบบเสนหาเป็นครั้งแรก

ด้วยความที่เห็นเพื่อนสมัยเรียนเริ่มทยอยแต่งงานมีครอบครัวกันแล้ว ทำให้เทพบุตรนึกย้อนดูตัวเองว่ามันคงถึงเวลาที่เขาจะต้องมองหาใครสักคน มาร่วมทุกข์ร่วมสุขไปด้วยกัน อายุเขาสมควรจะมีคู่แล้วจริงๆ เจ้าตัวจึง ไม่ปฏิเสธที่จะทำความรู้จักกับเรียวหนาม มาหย่า ผ่านการแนะนำของ เพื่อนสมัยเรียนภายในงาน เธอทำอาชีพเป็นดาราและพิธีกรที่ค่อนข้างมีชื่อเสียง อยู่ในวงการระดับหนึ่ง เขากับเธอทำความรู้จักกันอยู่ประมาณสองสัปดาห์กว่า ก่อนจะตัดสินใจขยับสถานะเป็นคนพิเศษของกันและกัน ชายหนุ่มมอบ ความรักและตามใจเรียวหนามหมดทุกอย่าง ไม่ว่าจะเอ่ยปากขออะไร ราคาสูงลิบลิ่วแค่ไหน ถ้าเพื่อความสุขของคนรักแล้วเขาเต็มใจจ่ายให้เธอ อย่างไม่อึดออด ความสัมพันธ์ของคนสองคนดำเนินเป็นไปอย่างราบรื่น ตลอดแปดเดือนเต็ม ถึงขั้นที่ว่าเทพบุตรเริ่มมีความคิดอยากจะคุกเข่าขอหญิงสาว แต่งงาน

ทว่า...มันดันมีเรื่องราวเกิดขึ้นมาเสียก่อนนี่แหละ

พวกมือที่สาม!

"ทำไม"

เทพบุตรเค้นน้ำเสียงย้ำความคิดในหัวของตนลอดผ่านไรฟันที่เจ้าตัว
ขบกัดกันจนแน่น

ใช่ เขากำลังโกรธผู้ชายคนนั้น มันแย่งเรียวหนามของเขาไป แต่เหนือ
ความต้องการอื่นใด เขาอยากได้ผู้หญิงของเขาคืนมา ทว่าพอเจ้าตัวคิดถึง
ไบหน้าแฟนเก่า ไฟแค้นที่สูมตัวลุกโชนอยู่ในอกก็ค่อยๆ ดับมอดลง หลงเหลือ
เพียงความเศร้าระคนหดหู่

'คุณมันอ้วน ไรเซ็กซ์แอฟฟิล เรียวกักคุณไม่ลงหรอกค่ะ'

คำพูดสุดท้ายของเรียวหนามก่อนที่เจ้าหล่อนจะจากไปยังคงตั้ง
ก้องกังวานอยู่ในหูของคนที่เราจงใจดำตอกหน้าให้หงาย มันหลอกหลอน
ผู้ฟังยิ่งกว่าเพลงฮิต เจ็บจี๊ดยิ่งกว่าถูกประทุหนึบนิ้ว

แค่เพราะเขาอ้วนเขาก็ไม่สมควรจะได้รับความรักจากผู้หญิงคนไหน
เลยใช่ไหม

แล้วความรักที่เขาทุ่มเทมอบให้เรียวหนามไปละ มันไม่มีค่าเลยนั่นหรือ
และเหมือนดั่งที่หนังสือเล่มหนึ่งเขียนเอาไว้ว่า...

'คำพูดคืออาวุธราคาถูกที่สามารถฆ่ามนุษย์ให้ตายได้'

คนจิตตกอย่างหนักกล่าวตัดพ้อสารรูปภายนอกของตัวเองวนเวียน
ในหัว โดยที่เจ้าตัวไม่รู้รู้เลยว่าตนมาหยุดยืนอยู่หน้าระเบียบรับลมนอกห้อง
ตั้งแต่เมื่อไหร่ มือเจ้าเนื้อคว้าจับราวเหล็กแล้วลองชะง็อกหน้ามองลงไป
ข้างล่าง กระแสลมเย็นวูบหนึ่งพัดตีเข้าหาไบหน้ากลม ภาพที่เขาเห็นคือ
สนามหญ้าสีเขียวที่บเพราะไร้แสงจากดวงอาทิตย์สาดส่อง มีต้นไม้ตัด
จัดเป็นระเบียบอย่างสวยงาม ถัดเข้ามาอีกหน่อยจะเป็นพื้นคอนกรีต
พิมพ์ลายหินธรรมชาติ และพลันนั้นเองความคิดอ่อนแอจึงบังเกิดขึ้นในจิตใจ
ของคนอ่อนนไหว

ถ้าหากเขาพลัดตกลงไปเจ็บหนักจนต้องหามส่งโรงพยาบาล
เรียวหนามจะมาเยี่ยมเขาหรือเปล่า

และเชื่อเถอะว่า...พิษจากความรักสามารถทำให้คนมีความคิดกลายเป็นคนสิ้นคิดได้อย่างง่ายดาย

ซึ่งความอ่อนไหวของจิตใจดูเหมือนจะเป็นแรงขับเคลื่อนชั้นดีของพฤติกรรมพิสดาร เมื่ออุ้มจับกระชับที่อ่อนเหล็กตรงหน้าเอาไว้จนมันแน่นเพียงพอที่จะพุงร่างน้ำหนักเป็นร้อยกิโลกรัมของเขาให้ไต่ขึ้นไปนั่งบนราวระเบียงได้สำเร็จ คนต้องการเรียกร้องความสนใจจากแฟนเก่าที่ปล่อยให้ทั้งสองข้างลู่ลงพื้นดินราวกับพระเอกเอ็มวีเพลงเศร้ากำลังประชดชีวิตรัก ชายหนุ่มวัยเบญจเพสนั่งคิดทบทวนถึงเรื่องราวแรกเริ่มในวันที่เขาเริ่มรักจวบจนวันที่ความรักของตนหมดค่าลง เขาปลดปล่อยอารมณ์มืดหม่นผ่านพระพายเย็นพัดแผ่วไปสักพักหนึ่ง

เพียงชั่วครู่คนสติหลุดลอยไปในอากาศจึงเริ่มรู้สึกตัว
นี่เขาคิดจะทำบ้าอะไรอยู่

เทพบุตรเหลือบมองต่ำลงไปยังพื้นด้านล่างอัตโนมัติ ก่อนที่ขาทั้งสองข้างของเจ้าตัวจะเย็นวาบตามมาด้วยอาการสิ้นระริกจากระดับความสูงที่กระยะทางสายตาแล้วว่าถ้าเกิดพลัดตกลงไปมีหวังกระดูกยางคัสักท่อนในร่างกายเขาต้องร้าวหรือหัก เจ็บหนักอย่างที่ตนตั้งใจเอาไว้แต่แรกแน่นอน

มันไม่คุ้มกันเลย

ความสูงระหว่างราวระเบียงกับพื้นหญ้าทำให้ความหวาดกลัวเริ่มทะยานเข้ามาครอบงำจิตใจของชายหนุ่ม ปลุกจิตวิญญาณความรักตัวกลัวตายของเขาให้ตื่นขึ้นมา

คนอยากจะเจ็บตัวประชดชีวิตรักเกิดเปลี่ยนใจกะทันหัน แต่จังหวะที่เขาวาดขาเตรียมจะหมุนกายและดันร่างน้ำหนักร้อยยี่สิบกิโลกรัมของตัวเองกลับลงมาจากราวระเบียงเหล็กนั้นมันแสนจะยากเย็นเสียเหลือเกิน

เทพบุตรพยายามอย่างมากที่จะไม่สิ้นเทาไปกับระดับความสูงและภาพจินตนาการสุดหวาดเสียวที่กำลังโลดแล่นอยู่ในสมองของเขา ทว่านี่คือ

ชีวิตจริงไม่ใช่นิยาย

"เฮ้ย!"

คนเสียหลักสมดุल्लीนถลาหล่นตู่บมาลอยต่องแต่งอยู่กลางชั้นอากาศ ดีหน่อยที่เจ้าตัวคว่ำจับท่อนเหล็กเอาไว้ได้ทันการณ์ แต่รู้สึกเหมือนมันจะไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย เพราะน้ำหนักของตัวเขามันมากเกินไปเกินกว่าที่แขนอวบอ้วนไร้กล้ามเนื้อจะต้านทานแรงโน้มถ่วงของโลกไหว และแน่นอนว่าท้ายที่สุดแล้วร่างอ้วนร่อยยี้สปีกิโลกรัมจึงร่วงตกลงมาจากชั้นสองของคฤหาสน์ปรกรณ์เกียรต้อย่างรวดเร็ว

ตู่บ!

"โอ๊ย!"

เทพบุตรถึงกับร้องเสียงหลงเมื่อแผ่นหลังที่มีก้อนไขมันอัดกันอยู่จนแน่นของตนกระแทกเข้ากับพื้นโลกอย่างรุนแรง ความเจ็บแปล็บกระจายไปทั่วทุกสัดส่วนของร่างกายอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนว่าเขาจะไม่สามารถขยับเขยื้อนอวัยวะส่วนใดได้เลย และเมื่อระบบผิวหนังเริ่มรับสัมผัสได้ว่าบริเวณโดยรอบตัวมีความเปียกแฉะ บวกกับระบบความคิดในหัวที่คาดการณ์เอาไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องเจ็บมากแน่นอน ทำให้ในสมองของเจ้าตัวจินตนาการภาพตัวเองกำลังนอนจมกองเลือดสีแดงชาดอยู่

เขากำลังเสียเลือดมาก กำลังจะตายในไม่ช้า

ทว่า...ใบหน่ออวบอ้วนกลับต้องยับยู่เมื่อได้กลิ่นฉุนคั้นๆ โขยเข้ามาในช่องทางเดินหายใจ ส่งผลให้จมูกกลมขยับพุดพิดไปมา

เอ...จะว่าไปเขาก็ไม่ใช่คนกินผัก แต่ทำไมกลิ่นเลือดมันถึงได้เหม็นเขียวชอบกล

มือของคนเจ้าเนื้อค่อยๆ ลูบคลำสำรวจพื้นที่รอบกาย เรียกว่าแน่ใจจนสรุปกับตัวเองได้แล้วเจ้าตัวจึงลืมตาพริบ

สนามหญ้า

คนเฉียดตายรีบพลิกหน้าขยับ หันมองไปทางพื้นคอนกรีตพิมพ์ลาย ที่อยู่ห่างออกไปในระยะไม่ถึงหนึ่งเมตรเลยด้วยซ้ำพาลงเป่าลมหายใจ ผ่านช่องปากด้วยความรู้สึกโล่งยาวเหยียด เพราะอีกเพียงนิดเดียวเท่านั้น อีกนิดเดียวที่เขาอาจจะกลายเป็นคนพิการไปตลอดชีวิต หรือบางทีอาจถึงตาย ไปเลยก็ได้

และแม้ว่าเทพบุตรจะไม่ได้เจ็บจนถึงขั้นต้องหามกันไปส่งโรงพยาบาล แต่ถึงอย่างนั้นนิวตันเคยกล่าวเอาไว้ว่า 'แอ๊กชั่น เท่ากับรีแอ๊กชั่น' แรงกระแทก จึงทำโทษร่างกายของคนชาติสติจนปวดระบมตุงๆ ไปทุกสัดส่วน เขามั่นใจเลยว่าในวันพรุ่งนี้ตัวเองจะต้องเห็นรอยซ้ำสีเขียวม่วงบนกายสักแห่ง เป็นหลักฐานสะกิดใจไปอีกหลายอาทิตย์แน่นอน

เทพบุตรใช้มือเท้าพื้นหญ้าเพื่อพยุงเรือนร่างรวดร้าของตัวเอง ให้ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เขารู้สึกเจ็บแปลบที่บริเวณหัวเข่าจนทรุดตัวลงเล็กน้อย พลังหันซ้ายแลขวาเพราะกลัวว่าพวกคนงานจะมาเห็นเข้า พอแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่เจ้าตัวจึงรีบเดินกะเผลกๆ เข้าประตูคฤหาสน์ทันที

ชายหนุ่มผ่านทางโถงกว้าง แหงนหน้ามองบนเพดานมีแขนเดอเลียเพชร ห้อยระย้าอยู่อย่างสวยงาม ด้านซ้ายเป็นห้องพักผ่อนสำหรับสมาชิกทุกคน ในครอบครัว คนเริ่มสำนึกได้มองทะลุวงกบเข้าไปภายในห้องนั้น เขาเห็นภาพบิดกำลังป้อนลูกหลับในจานให้กับมารดาพาลงดูโทรทัศน์จอขนาดมหึมา อยู่ด้วยกัน

เทพบุตรหยุดฝีเท้ายืนมองคู่รักชายหญิงวัยใกล้ชราด้วยประกายตา สำนึกผิด พร้อมกับแม่คือคนที่รักเขามากที่สุดในโลก กับอื้แค่ถูกคนรักทิ้ง เขาถึงกับคิดสั้นทำร้ายตัวเอง นี่ถ้าพวกเขาไม่รู้เข้าคงจะเสียใจไม่น้อยเลยทีเดียว ทำไมนะทำไม ทำไมเขาถึงไม่รักตัวเองได้มากขนาดนั้น คนหนุ่มกล่าวตัดพ้อ ในใจตามประสาคนรู้สำนึก ก่อนจะคิดย้อนไปถึงเรื่องราวเมื่อช่วงเย็นที่ผ่านมา มันเป็นเหตุการณ์ที่ผลักดันให้เขาคิดสั้น ตัดสินใจทำอะไรลงไป

'ไม่ ผมไม่เลิก'

ใบหน้าอวบกลมซึ่งเคยตหลังจากกล่าวคำคัดค้านนั้นออกมาเสียงเครื่องความกลัวผลักดันให้เจ้าตัวรีบคว้ามือทั้งสองข้างของคนรักเอาไว้ โดยไม่คิดที่จะกลืนน้ำตาและสนใจสุดน้ำมูกที่กำลังไหลย่อยลงมาห่มเหม่ออยู่แฉกเนินขอบปากตัวเองเลยแม้แต่น้อย ณ เวลานี้เทพบุตรรับรู้เพียงแต่ว่า...

เขาไม่อยากสูญเสียเธอไป

ชายหนุ่มส่งสายตาวิงวอนร้องขอให้คนตรงหน้าที่เอาแต่ยืนเงียบเปลี่ยนใจ เปลี่ยนความคิดที่จะไปจากเขา น้ำตาลูกผู้ชายหยดตติงลงบนหลังมือสีขาวซีดแผ่เป็นวงชั้นเล็กๆ

'เรียกร้องการอะไร บอกผมสิผมจะให้'

'เราเลิกกันเถอะ' คำพูดสั้นๆ ที่ดังออกมาจากปากของเรียวหนามเหมือนมิดคมที่กรีดแทงเข้ามาในหัวใจชายหนุ่ม ภาพจินตนาการในหัวที่เขาวาดฝันเอาไว้กลับตาลปัตรเมื่อสาวสวยผู้แสนดีในจอกทีวี แต่นอกจอไม่ใช่ซีกสีหน้าแสดงความรำคาญอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

เทพบุตรสบสายตาแน่วแน่ไม่มีลังเลของผู้หญิงที่ตนรัก คนรักซาัจจะยิ่งชีพถึงกับยืนนิ่งงันไม่ยอมพูด เหตุเพราะสิ่งที่อีกฝ่ายร้องขอเป็นสิ่งที่เขาไม่มีวันทำได้

เขารักเรียวหนามมากเกินกว่าที่เธอจะรับรู้ แต่ดูเหมือนว่าความรักของเขาจะไม่สามารถรั้งตัวและหัวใจของหญิงสาวเอาไว้ได้เลย คนหมดหวังกระชับมือเย็นในอุ้งมือตัวเองเพื่ออ้อนวอนเธอจนวินาทีสุดท้าย

'ปล่อยมือเรียวซะที'

เทพบุตรออกแรงรั้งมือเย็นของแฟนสาวไว้สุดแรงเกิด และดูเหมือนว่าเรียวหนามก็ไม่ยอมแพ้เช่นกัน เลยกลายเป็นว่าต่างฝ่ายต่างยื้อยุดดุกระซอกมือกันไปมาอยู่สักพักใหญ่

'เป็นเมนส์หรือเรียว ทำไมไม่มีเหตุผลเลย' พอได้ยินคำถามแบบนั้น

จากแฟนหนุ่มเรียวหนามจึงค่อยๆ ลดอาการต่อต้านลงเล็กน้อย เหตุผลคือหนึ่งเพราะตระหนักได้ว่าแรงผู้หญิงไม่มีทางสู้แรงผู้ชายได้ และสองเจ้าตัวจำต้องรักษาภาพลักษณ์ความเป็นเรียวหนาม มาหาเอาไว้ โดยการพยายามนับหนึ่งถึงสิบในใจซ้ำๆ เพื่อระงับอารมณ์ด้านมืดของตัวเองให้ดับลง

'เปล่าค่ะ เรียวปกติดี'

'ถ้าอย่างนั้นเรียวเป็นอะไร ลู่ๆ บุ่มบ่ามมาขอเลิกกับผมทำไม'

เมื่อถามแล้วคนตรงหน้าเอาแต่ยืนเงยบ เขาจึงเร่งเอาคำตอบโดยการเขย่ามือเย็นเรียกสติอีกฝ่าย จนร่างเพรียวขยับเซตามแรง

'ทำไมล่ะ ทำไมๆ!'

'โห้ย! น่ารำคาญ'

มือหนาชะงักกึก คนผวาวาบกะพริบตาปริบๆ มองหญิงสาวที่เพิ่งระเบิดเสียงแหลมสลับแปดหลอดตวาดแว๊ดใส่ตัวเองด้วยความสะเทือนจิต เรียกว่าตั้งแต่คบหาดูใจกันมาเรียวหนามไม่เคยสักครั้งที่จะส่งเสียงดังใส่เขาแบบนี้ แม้แต่ตอนทะเลาะกันก็ตามที

นี่เป็นครั้งแรก

'จะปล่อยได้รึยัง เรียวเจ็บ!'

คำว่า 'เจ็บ' เหมือนเป็นตัวปลดล็อกกุญแจมือยี่ห้อเทพบุตรให้หลุดออกอัตโนมัติ ชายหนุ่มมองใบหน้าหวานด้วยสายตาดัดพ้อ ความจริงแล้วเขาก็พอจะระแคะระคายเรื่องที่แฟนตัวเองกำลังแอบบั่นใจไปให้ผู้ชายคนอื่นอยู่บ้าง เพียงแต่เขาเลือกที่จะเชื่อใจคนของตัวเอง และได้แต่เฝ้าภาวนาในใจขออย่าให้ต้นเหตุรักร้างครั้งนี้มาจากชาวบ้านเท็งร้อนเมื่อสามวันก่อนเลย

'เราจบกันด้วยดีเถอะนะคะเทพ เรียวไม่ยากใจร้ายกับคุณ'

'ไม่!'

'อย่าบังคับให้เราต้องเกลียดกันนะเทพ'

'ผมไม่เลิก! ได้ยินไหมว่าผมไม่เลิก!' เทพบุตรสวนกลับทันควัน

เรียวนามที่ลึกลับจะทนจึงตวาดลั่นออกมาจนคนรับใช้ที่แอบซุ่มดู
สถานการณ์ของเจ้านายอยู่หลังกำแพงสะดุ้งโหยงกันเป็นแถบ

'แต่เรียวนจะเลิก!!!'

'เพราะผู้ชายที่ชื่อฤทธิ์ดีนัยใช่ไหม'

เทพบุตรจงใจพูดพาดพิงถึงจุดใต้คำตอบของปัญหาที่เกิดขึ้น เขา
จัดจ้องลึกเข้าไปในรูม่านตาของคนรักที่มีนัยชายกว้างขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
ปฏิกิริยาของเธอเป็นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคนเวลาตกใจกับเรื่องอะไร
สักอย่าง เพราะสำหรับดารามากฝีมืออย่างเรียวนาม ถ้าคิดจะจับผิด
คงจะต้องสังเกตจากนัยน์ตาของเธอที่แม้จะแสดงเก่งกาจมากแค่ไหน
ก็ไม่อาจหนีปฏิกิริยาทางร่างกายตามธรรมชาติไปได้

'ไม่เกี่ยว' เรียวนามปฏิเสธเสียงเข้ม แม้ว่ามันจะเป็นเรื่องจริงก็ตาม
แต่คนอย่างเธอหรือจะยอมแพ้ ถ้าไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนมากพอ ไม่มีทาง
ที่เธอจะยอมรับผิดหรอก 'เอ๊ะ นี่เทพกำลังกล่าวหาว่าเรียวนอกใจคุณอยู่นะ'

เทพบุตรเลือกที่จะส่งยิ้มเย็นให้กับแฟนสาวที่กำลังยืนกอดอกบั่นหน้า
เอาเรื่องเขาอยู่ ความจริงจากคำพูดของเขามันชัดเจนจนเธอน่าจะตระหนัก
ได้แล้วว่าคนที่รู้แต่ไม่พูด กับคนที่ไม่รู้เลยไม่พูดมันต่างกัน

'ฮึ ผมยังไม่ได้ออกปากเลยว่าเรียวนอกใจ'

เทพบุตรจัดจ้องเข้าไปในนัยน์ตาของคนรักเพื่อสื่อให้เธอรู้เสียทีว่า
เขาไม่ได้โง่ ไม่ได้ซื่อป้อจนถึงขั้นจะหลอกอะไรก็เชื่อไปหมด แต่เพราะ
เขารักเธอมาก เขาถึงเลือกที่จะเงียบ เลือกที่จะปิดตาข้างหนึ่งไว้ ทว่าบางที
มันอาจจะเป็นการเลือกที่ผิดถนัด

'มันไม่มีอะไร' เรียวนามพูดพลางหันหลังเดินไปทางโซฟาหูลุยส์
สีทองอร่าม แล้วหย่อนสะโพกลงนั่งบนเบาะจนยวบ ก่อนจะยกขามาไขว่ห้าง
ตามนิสัยของหล่อน

'ครับ ผมเชื่อ' เทพบุตรขานรับเสียงเรียบ เขาเห็นเรียวนามมองตอบ

กลับมาด้วยสายตาไม่เย่หระ พานให้คนรู้ความจริงอยู่เต็มอกเกิดความหมั่นไส้จนต้องพูดอะไรบางอย่างให้เธอเลิกทำเป็นเนียนได้แล้ว

เรียวนามควรจะรู้สึกผิดและสำนึกเสียบ้าง

'ผมรู้ว่าข่าวบันเทิงใครจะนั่งเทียนเขียนยังไปก็ได้ หรือแม้แต่ตัดต่อรูปใครไปนั่งกินข้าวกับใครบนรูปที่อปก็ได้ด้วย'

'...'

เรียวนามทำเป็นเซิดหน้าตีเนียนต่อ เธอยังคงใช้ความเงียบเข้าสูความจริงแม้ว่าชนทิวร่างกายจะลุกชุกกับวาจาทำนองว่ารู้ทันหรือกะนะ แต่เขาแค่เลือกที่จะไม่พูดมันออกมาเท่านั้น แต่ก็บอกไปแล้วไง ถ้าไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนมากพอ ไม่มีทางที่เธอจะสารภาพก่อนแน่นอน

'คะ'

เรียวนามประสานสายตากับคนจ้องจับผิดตัวเองอย่างไม่นึกเกรงกลัวพอมาลองคิดดูเธอเองก็เสียตายเทพบุตรอยู่เหมือนกัน แน่แน่นอนว่าเธอไม่เคยรักคนอ้วนดูละม้ายแต่่น้อย ที่ยอมคบด้วยเป็นเพราะความร่ำรวยของเขาทำให้ชีวิตเธอสบาย ทว่าความสุขของเธอไม่ได้อยู่แค่ตรงนั้น

เรียวนาม มาหาไม่ได้ต้องการเป็นคุณนายใช้เงินมือเติบ หรือเป็นเพียงนักแสดงสมทบตีเต้นเหมือนปัจจุบัน ทว่าความใฝ่ฝันและปรารถนาสูงสุดในชีวิตเธอคือการเป็นนางเอกซูเปอร์สตาร์ระดับแถวหน้าของเมืองไทยต่างหาก เพราะฉะนั้นตราบดีที่เธอยังไม่สมหวัง ไม่ว่าจะต้องทำวิธีการไหนเพื่อแลกมันมาเธอก็จะทำ

นี่ถ้าไม่คิดว่าเทพบุตรมีนิสัยหึงหวงและหัวโบราณจำจนมันส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงานเธอละก็ เธอไม่มีวันยอมทิ้งบ่อเงินบ่อทองของตัวเองไปไหนหรอก

และถ้าให้เลือกระหว่างความฝันในวัยเด็กที่กำลังจะเป็นจริงเพราะผู้ชายคนใหม่ กับผู้ชายคนเก่าที่มีดีแค่ความรวย เธอขอเลือกข้อหลังแรก

บรรยากาศภายในห้องรับแขกเงียบสงัดเมื่อต่างคนต่างเงียบ 'ไม่มีใครยอมพูดอะไรมา เร็วหนามที่มีนัดทานดินเนอร์กับฤทธิ์ดีนี่ย่ต่อจึงแสรังทำเป็นถอนลมหายใจออกมาเสียงดังเฮ้อพลงย่นกายยื่นเต็มตัวสูง

'ถ้าเทพหายสงสัยแล้ว เร็วขอตัวกลับก่อนนะคะ'

'เดี๋ยว' เทพบุตรคว้าแขนคนที่ตั้งท่าจะเดินจากไปเสียให้ได้หมับ 'ผมไม่มีทางยอมเลิกกับคุณ'

'ก็ได้' ในเมื่อพูดดีๆ ด้วยแล้วเทพไม่เข้าใจ เร็วจะถือว่าคุณบังคับให้เร็วใจร้ายเองนะ'

มือของเทพบุตรถูกมือเร็วหนามบัดออกอย่างรุนแรง แล้วฝ่ายนั้นก็หันกลับมายื่นประจันหน้ากันกับเขาอีกครั้ง แต่สายตาที่เธอใช้จับจ้องมองมาได้เปลี่ยนแปลงไป มันดูเย็นชาจนน่ากลัว

'เทพคิดว่าที่ผ่านมารีเวยรักคุณจริงๆ งั้นหรือคะ'

คนพุงกลมรู้สึกช็อกไปไม่น้อยเลยกับประโยคที่ตัวเองได้ยิน เขามองใบหน้าแฟนสาวอย่างไม่เข้าใจความนัยมากนัก หรือบางที่เขาอาจจะเข้าใจมันแล้ว แต่ว่ายังฝันหลอกตัวเองอยู่

'เร็วหมายความว่ายังไง'

'ก็หมายความว่าคุณมันอ้วน ไร้เซ็กซ์แอฟฟิิล เร็วรักคุณไม่ลงหรือคะ'

แก่นสมองกับหัวใจของเทพบุตร ปกรณ์เกียรติสันสะเทือนอย่างรุนแรงกับคำพูดนั้น หัวสมองชายหนุ่มประมวลข้อมูลจนแยกไม่ออกแล้วว่าสิ่งที่แฟนสาวพ่นออกมามันเป็นความจริง หรือแค่ต้องการให้เขาเลิกต่อแยะเธอเสียที แต่ทว่าจากนั้นมันทำให้เขารู้สึกเหมือนโดนไม้หน้าสามฟาดลงกลางกบาล คนเป็นใบ้แตกไปชั่วขณะเริ่มคืนสติและรู้สึกตัวอีกครั้ง จึงรีบรุดตามอีกร่างออกไปนอกบ้านทันที

เจ้าบ้านวิ่งถลาออกมาจากตัวคฤหาสน์ด้วยความรวดเร็ว ร่างพุงกระเพื่อม

หยุดยืนหอบแฮกๆ ทางแขนขาขวางหน้ากระโปรงรถของเรียวหนามที่ตัวเขา
เป็นคนควักเงินซื้อให้เองเมื่อเดือนก่อนอย่างไม่กลัวความตาย

ป็นๆ

คนในรถกดแตรเพื่อส่งสัญญาณขอทาง ทว่าพอเห็นเขายังยืนขวางอยู่
ไม่ยอมขยับไปไหนจึงกดแตรลากเสียงยาวเป็นสัญญาณเตือนภัยครั้งสุดท้าย
ก่อนฝ่ายนั้นจะตัดสินใจเข้าเกียร์เดินหน้าแล้วเหยียบคันเร่งพุ่งยานพาหนะสีล้อ
เข้าหาร่างเขาแบบไม่มีแวลเลยว่าจะเหยียบเบรก

เมื่อเทพบุตรตระหนักได้แล้วว่าเรียวหนามเอาจริงแน่ แม้หัวใจเขา
จะสู้ไม่ถอย แต่ร่างกายเจ้ากรรมกลับพุ่งหลบเข้าข้างทางอย่างอัตโนมัติ
ส่งผลให้ร่างท่วมเกลือกกลิ้งหลุนๆ มาหยุดนอนแผ่หลักกับพื้นคอนกรีต
ลายหินธรรมชาติ

นัยน์ตาเศร้าสะท้อนภาพรถยนต์คันงามแล่นฉิวออกไปนอกรั้ว
คฤหาสน์ปรภณ์เกียรติ แล้วจึงพอส่องประมวผลได้ว่าแฟนสาวไม่แม่แต่
จะชะลอความเร็วเครื่องยนต์ลงเลยสักนิด ทำให้ความสะเทือนใจโลดแล่น
เข้ามาจับจิตคนถูกหักอกอย่างสุดจะบรรยาย

เขาถูกทิ้งแล้วจริงๆ

"เจ้าเทพ"

'บุริม' หันมาเห็นลูกชายยืนมองตัวเขากับภรรยาอยู่นอกห้องพอดี
แปลกใจว่าทำไมลูกถึงไม่ยอมเดินเข้ามาจึงกล่าวทัก ส่งผลให้คนถูกเรียกขาน
สะดุ้งโหยงหลุดออกมาจากภวังค์ทันที

"ครับคุณพ่อ"

"ตั้งแต่กลับมาฉันไม่เห็นแม่แต่เงาแกเดินลงมาจากบันได แกออกไป
ข้างนอกทางไหน"

คำถามของบุริมผู้เป็นประมุขของคฤหาสน์ทำให้เทพบุตรมวง เขามอง

เครื่องหมายคำถามบนใบหน้าของบิดาและมารดาด้วยความรู้สึกหลากหลาย แต่เหนือความรู้สึกอื่นเลยคือเขาไม่เอียงโกหกพวกท่าน แต่จะให้บอกความจริงว่าเขากหักเลยคิดสั้นถึงขั้นตัดสินใจกระโดดระเบียงลงมาจากชั้นสองก็ไม่กล้า

"เอ่อ..." เทพบุตรพยายามนึกหาคำแก้ตัวที่ดีที่สุดแบบที่ไม่บิดเบือนความจริงไปมากนัก แต่ดูเหมือนว่าการที่กะโหลกศีรษะกระแทกกับพื้นสนามหญ้าเมื่อสักครู่ส่งผลให้สมองของเขาเบลงก์ เลยกลายเป็นว่าเจ้าตัวอื่นอ้อๆ อึ้งๆ ไม่ยอมตอบเสียทีจนมารดาที่พอจะดูอาการลูกชายออกเสมอช่วยดึงความสนใจของบิดาไป

"คุณปู่กำลังถึงช่วงไคลแม็กซ์แล้วล่ะ เราก็เข้ามานั่งดูด้วยกันสิตาเทพ พ่อกับแม่คิดว่าผู้หญิงคนนี้น่าสนใจดีนะ ลูกเธอดูเหมาะกับผลิตภัณฑ์ตัวใหม่ของแฟตบอมบ์ด้วย"

'แฟตบอมบ์ (Fat Bomb)' บริษัทเครื่องดื่มทางเลือกชื่อดังแห่งยุค เนื่องจากปัจจุบันกระแสรักสุขภาพในประเทศไทยกำลังเป็นที่นิยมอย่างมาก ทำให้ฟังก์ชันน้ำตาลรีกัมบูมขึ้นอย่างจุดไม่อยู่ ส่งผลให้แฟตบอมบ์สามารถเข้าคววส่วนแบ่งของตลาดเครื่องดื่มได้มากกว่าหกลิบเปอร์เซ็นต์ กอบโกยกำไรมหาศาลทุกไตรมาส ผลักให้ตระกูลปรกรณ์เกียรติก้าวขึ้นมาเป็นมหาเศรษฐีลำดับต้นๆ ของเมืองไทย เป็นที่จับตามองของสื่อมวลชนทุกสำนัก แต่กว่าจะมีอย่างวันนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะนาย 'ปური' และนาง 'ปูรี' สองสามีภรรยาผู้ก่อตั้งต้องต่อสู้กับมรสุมชีวิตเป็นเวลากว่าหกปี และมีแผนจะส่งมอบอาณาจักรเครื่องดื่มพันล้านให้กับทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลสืบสานต่อในไม่ช้า

"ครับ คุณแม่" เทพบุตรรับคำอย่างว่าง่าย แม้ว่าในใจเจ้าตัวอยาจจะกลับห้องนอนตนมากกว่าก็ตาม แต่โดยนิสัยปกติแล้ว หากมีเรื่องงานเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าเวลาไหนรองประธานบริษัทอย่างเขาไม่เคยปฏิเสธ

ในการร่วมปรึกษาหารือเลยสักครั้ง

คนปวดแปลบที่บริเวณหัวเข่าข้างขวากัดฟันเดินเป็นปกติเข้ามาจับจองที่นั่งบนโซฟาหลุยส์สีทองอร่าม โดยหารู้ตัวไม่ว่าคนเป็นบิดากับมารดาต่างสะอึกตากับเศษหญ้าแห้งและรอยดำเป็นปื้นบนหลังเสื้อเชิ้ตสีขาวของตัวเอง

ทว่าปรีมกับปรีกีเลือกที่จะเงยไม่ถามอะไรลูกชายทั้งนั้น พวกเขาทำเพียงสบสายตากันและกันแวบหนึ่ง ก่อนจะนึ้ยย้อนไปถึงคำพูดของเมตในคดีหาสน์เมื่อตอนเย็นแล้วพอจะปะติดปะต่อเรื่องราวกันได้

ปรีตัดสินใจลุกจากที่นั่งข้างสามีแล้วเดินไปนั่งลงข้างๆ บุตรชายพร้อมกับใช้แขนโอบรอบหัวไหล่อวบอ้วนเอาไว้ มือของผู้เป็นมารดาลูบและน้มนมศีรษะลูกชายให้มาชบอึงกับศีรษะของตน เพื่อสื่อให้คนอ่อนแอรับรู้ว่าเจ้าตัวไม่ได้อยู่บนโลกเพียงลำพัง แต่ยังมีมารดาอยู่เคียงข้างเสมอ

"แม่กับพ่อรักเทพนะลูก"

เทพบุตรเกิดอาการงวยงเล็กน้อย แต่พอจะเดาได้ว่าบิดากับมารดาน่าจะรู้เรื่องทั้งหมดจากเมตในคดีหาสน์ตั้งแต่เย็นแล้ว เขาพยักหน้ารับทราบพร้อมกับเข้าสวมกอดรับไอบ่อยจากมารดา พลันนั้นน้ำตาคนสำนึกผิดมันทำท่าจะไหลออกมาเสียให้ได้ ดีหน่อยที่เขาฮีบมันเอาไว้ทัน

"ผมก็รักแม่กับพ่อครับ"

ปรีส่งยิ้มให้กับสามีนั่งคอยให้กำลังใจบุตรชายอยู่ห่างๆ สมาชิกครอบครัวปรกณณ์เกียรติกลับมาอีกรอบอีกครั้ง ก่อนคนเป็นมารดาจะคลายอ้อมกอดออกเปลี่ยนมาใช้แขนโอบบ่าอวบเอาไว้ พลังตบหัวไหล่บุตรชายเบาๆ สองสามทีแล้วพูดติดตลก

"แม่ว่านะ หนูคนนั้นแจ่มกว่าแฟนเก่าเราตั้งเยอะ" พุดจบเจ้าตัวก็หันไปถามความเห็นสามีด้วยใบหน้ารู้กันเป็นนัย "ว่าไหมคะคุณป"

"อืม" คนมีมาดทำเพียงครางในลำคอตอบรับคำภรรยาเท่านั้น ขณะที่

ยังจับจ้องหน้าจอทีวีอยู่ไม่วางตา

"คุณพ่อคุณแม่ครับ"

เทพบุตรขมวดคิ้วมุ่นกับมุกส์บ่งของบิดาและมารดาเล็กน้อย ก่อนจะหันมองตามสายตาท่านไปทางจอโทรทัศน์ที่กำลังฉายให้เขาเห็นภาพผู้หญิงคนหนึ่ง

โห...

เสียงร่ำพิ้งในใจครั้งแรกยามเทพบุตรได้เห็นหญิงสาวในจอทีวี มันเป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่เจ้าตัวเพิ่งเคยได้สัมผัสจนมีอาจินยามเป็นคำพูดใดๆ ออกมาได้ เนื้อกายหนุ่มเริ่มร้อนวูบวาบ แถมหัวใจยังเพิ่มอัตราการเต้นถี่ราวอย่างน่าประหลาด ผิดจากตอนเจอเรียวยหน้ามาครั้งแรกที่เขามองว่าหล่อหน้าตาสวยและมีมารยาทดีเพียงเท่านั้น

เทพบุตรจับจ้องโครงหน้างดงามแสนหวาน ทว่าดูไปดูมาชักคล้ายกับตุ๊กตาสาวญี่ปุ่น เขาเลื่อนไหลโฟกัสมายังสร้อยทรงนาฬิกาทรายที่เห็นแล้วให้ความรู้สึกแข็งแรงมากกว่าความอ่อนแอ หุ่นทรงของเธอมันดึงดูดให้เขามีอาจจะสายตางจากไปทางไหนได้เลย คนชู้ในรักเหมือนต้องมนตร์สะกดให้เผลอลืมความรู้สึกทุกอย่างไปในชั่วขณะ และในจังหวะที่กล้องแพนให้เห็นหน้ากรรมการตัดสินงานประกวดแต่ละท่าน ชายหนุ่มจึงรีบเลื่อนสายตาลงมาอ่านชื่อและนามสกุลของผู้ชนะเลิศในการแข่งขันเสียงแล้ว พอย้ำกับตัวเองให้จำได้

"นางสาวภาพฟ้า ลานดอกไม้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625147.html>